

Cartea lui Daniel – Numărul optzeci și opt

Demascarea falsei ploi târzii: călătoria profetică începând cu 11 septembrie 2001

Jeff Pippenger
2024-02-21

Mchakato wa kupimwa unaoanza malaika anaposhuka unawakilishwa na jaribio la kama kukitwaa kitabu kutoka mkononi mwa malaika na kukila. Wale waliochagua kula ujumbe huo walikusudiwa baadaye kufikia masikitiko, ambapo kundi lililokataa kula liliachwa nyuma. Kitabu kile kidogo kilichopaswa kuliwa kiliwakilisha “ongezeko la maarifa” ya ujumbe uliokuwa umefunguliwa kwanza “wakati wa mwisho” katika ama 1798 au 1989, na kisha baadaye kurasimishwa kuwa ujumbe ambao ungewawajibisha kizazi kilichokuwa hai wakati huo kwa nuru ya maarifa yaliyoongezeka. Katika historia yoyote ile, mara tu unabii wa Uislamu ulipotimizwa, ndipo ujumbe wa kuliwa uliokuwa mkononi mwa malaika ulipopokelewa au kukataliwa. Ikiwa ujumbe unaowakilishwa na kitabu unakataliwa, basi wale wanaoufanya hivyo, huku wakiendelea kutafuta kudumisha dai la kwamba bado wao ni wateule wa Mungu, hulazimika kuunda ujumbe bandia wa mvua ya mwisho.

Pe 11 septembrie 2001, răzvrătirile trecute ale generațiilor adventismului au fost din nou făcute subiecte de probă. Capitolul doi din Habacuc identifică o dezbatere care are loc în istoria profetică reprezentată acolo, care este o linie profetică paralelă cu parabola celor zece fecioare. Când străjerul a întrebat ce să răspundă în istoria parabolei celor zece fecioare, i s-a poruncit să „scrie vedenia și să o facă lămurită pe table”. Străjerii istoriei millerite au produs diagrama din 1843 în anul 1842, iar producerea ei a devenit un semn de hotar. Aceasta era „vedenia” din Habacuc doi, făcută lămurită pe table, care urma să vorbească la sfârșit.

Poco después del 11 de septiembre de 2001, quienes reconocieron la actividad del islam correspondiente al tercer ay, fueron guiados a volver a las “sendas antiguas” de Jeremías, y a caminar por ellas. Esas “sendas antiguas” identificaban que los tres ayes de Apocalipsis, capítulo ocho, versículo trece, representaban el papel profético del islam. Inmediatamente después, Future for America comenzó a reproducir las dos tablas de Habacuc, capítulo dos, exactamente en el mismo punto de la historia paralela de los milleritas, cuando las dos tablas fueron presentadas como una señal, lo cual había sido representado por la producción de la carta de 1843, en 1842.

“În luna mai 1842, a fost convocată la Boston, [Massachusetts], o Conferință Generală. La deschiderea acestei adunări, frații Charles Fitch și Apollos Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate ale lui Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, împreună cu numerele profetice, arătând împlinirea lor. Fratele Fitch, explicând din harta sa înaintea Conferinței, a spus că, pe când cerceta aceste profeții, se gândise că, dacă ar putea alcătui ceva de felul celui prezentat aici, aceasta ar simplifica subiectul și i-ar face mai ușor să-l prezinte înaintea unui auditoriu. Aici era mai multă lumină pe cărarea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în vedenia sa cu 2.468 de ani mai înainte, zicând: ‘Scrie vedenia și fă-o

lămurită pe table, ca să poată alerga cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă.’ Habacuc 2:2.”

„După o oarecare discuție asupra subiectului, s-a votat în unanimitate ca trei sute asemănătoare cu aceasta să fie litografiate, lucru care a fost curând îndeplinit. Ele au fost numite «graficele din '43». Aceasta a fost o Conferință foarte importantă.” Autobiografia lui Joseph Bates, 263.

„Mărturia unită a predicatorilor și publicațiilor celei de-a Doua Veniri, atunci când stăteau pe „credința originală”, a fost că publicarea hărții era o împlinire a pasajului din Habacuc 2:2, 3. Dacă harta a fost un subiect al profeției (iar cei care neagă acest lucru părăsesc credința originală), atunci rezultă că anul 457 î.Hr. a fost anul de la care trebuie să se dateze cele 2300 de zile. A fost necesar ca 1843 să fie primul timp publicat, pentru ca „vedenia” să „întârzie” sau să existe un timp de întârziere, în care ceata fecioarelor urma să aștească și să adoarmă cu privire la marele subiect al timpului, chiar înainte ca ele să fie trezite prin Strigătul de la Miezul Noptii.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volumul I, Numărul 2.

„Acum, istoria noastră arată că existau sute care predicau după aceleași hărți cronologice ca și William Miller, toți de același cuget. Atunci, unitatea mesajului consta în aceea că toți aveau o singură temă: venirea Domnului Isus la un anumit timp, 1844.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Reimprimarea hărților din 1843 și 1850, în istoria imediat ulterioară datei de 11 septembrie 2001, a fost tot atât o împlinire a capitolului doi din Habacuc, pe cât a fost și publicarea hărții din 1843 în 1842. Producerea tabelor face parte din narațiunea capitolului doi din Habacuc și trebuia să aibă loc. La 11 septembrie 2001, răzvrătirea din 1863 s-a repetat din nou prin acei adventiști laodiceeni care au refuzat să se întoarcă la „cărările vechi” ale lui Ieremia.

„Vrăjmașul caută să abată mintea fraților și surorilor noastre de la lucrarea de pregătire a unui popor care să poată sta în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mintea de la primejdiile și îndatoririle ceasului. Ei socotesc ca având puțină valoare lumina pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele care stau chiar înaintea noastră nu sunt de o însemnătate suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei fac fără putere adevărul de origine cerească și îl lipsesc pe poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în schimb o știință mincinoasă. «Așa vorbește Domnul: Stați în drumuri și priviți, întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.» [Ieremia 6:16.]”

„Să nu caute nimeni să smulgă temeliiile credinței noastre,—temeliile care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin studiul cu rugăciune al Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii clădim de mai bine de cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă, că pot pune o temelie mai trainică decât aceea care a fost pusă; dar aceasta este o mare amăgire. «Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.» [1 Corinteni 3:11.] În trecut, mulți s-au angajat să clădească o credință nouă, să stabilească principii noi; dar cât timp a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, căci nu era întemeiată pe Stâncă.” Testimonies, volumul 8, 296, 297.

Ieremia arată că a umbla pe „căile cele vechi” înseamnă a găsi „odihna”, iar odihna este „ploaia târzie”, care a început atunci când neamurile s-au mâniat, la 11 septembrie 2001, când au căzut marile clădiri ale orașului New York. Cei care au mâncat atunci solia au devenit străjerii lui Habacuc, cărora li se poruncise să „scrie vedenia și s-o facă lămurită”. Ieremia îi identifică pe aceiași străjeri chiar în timpul „odihnei”, care este „ploaia târzie”.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” De asemenea, am pus peste voi străjeri, zicând: „Ascultați sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom asculta.” Ieremia 6:16, 17.

Trâmbița pe care trebuiau s-o sune este a șasea trâmbiță a celui de-al doilea vai din istoria millerită, iar în zilele din urmă ea este a șaptea trâmbiță a celui de-al treilea vai. Străjerii lui Habacuc, care sunt străjerii lui Ieremia, vestesc un mesaj de avertizare care, în răzvrătirea din 1888, a fost respins. A șasea trâmbiță care a fost respinsă în 1888 a fost solia către Laodicea.

„Mesajul care ne-a fost dat prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu către biserica din Laodicea, iar vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu reflectă către alții razele date de Dumnezeu.” The 1888 Materials, 1053.

Mesajul celei de-a șaptea trâmbițe din 1888 a fost vestit mai întâi către Laodicea în 1856, iar apoi mesajul către Laodicea a fost așezat în contextul luminii crescânde a celor „șapte vremi”. La 11 septembrie 2001, chemarea de a ne întoarce la cărările vechi ale lui Ieremia și de a umbla pe ele, cu scopul de a primi mesajul ploii târzii, a inclus mesajul de avertizare al celei de-a șaptea Trâmbițe, care este reprezentat ca mesajul către Laodicea, și „șapte vremi”, care sunt simbolul temeliei.

„minciuna” identificată de profeție, care produce puternica amăgire din scrierile lui Pavel, a fost introdusă în a treia generație a adventismului laodicean în 1931, la șaisprezece ani după moartea profetesei. „Minciuna” care a pătruns în a treia generație este situată profetic în perioada reprezentată ca „femeile plângându-l pe Tamuz” și, prin urmare, este asociată cu mesajul fals al ploii târzii.

Detaliile modului în care „minciuna” a fost propagată trebuie înțelese, după cum trebuie înțeles și rolul profetic al „minciunii” în profeția timpului sfârșitului. Oamenii batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul în vremea ploii târzii, care este vremea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, au creat o solie falsă a ploii târzii în a treia generație a adventismului, așa cum este reprezentată prin „femeile care plângeau pe Tamuz”, în capitolul opt din Ezechiel. Solia lor falsă a ploii târzii este, de asemenea, reprezentată de Ezechiel ca o temelie falsă, un zid fals de ocrotire și o falsă solie de pace și siguranță.

N-ați văzut voi oare o vedenie deșartă și n-ați rostit voi o ghicire mincinoasă, când ziceți: „Așa vorbește Domnul”, măcar că Eu n-am vorbit? De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ați rostit deșertăciune și ați văzut minciuni, iată, sunt împotriva voastră, zice Domnul Dumnezeu. Și mâna Mea va fi împotriva prorocilor care văd deșertăciune și prorocesc minciuni: ei nu vor fi în adunarea poporului Meu, nici nu vor fi scriși în cartea casei lui Israel și nici nu vor intra în țara lui Israel; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Pentru că, da,

pentru că au rătăcit pe poporul Meu, zicând: „Pace!”, când nu era pace; și unul zidea un zid și, iată, alții îl tencuiau cu ipsos neîntărit: spune celor ce-l tencuiesc cu ipsos neîntărit că va cădea; va veni o ploaie năvalnică; și voi, pietre mari de grindină, veți cădea; și un vânt furtunos îl va sfășia. Iată, când va cădea zidul, nu vi se va zice oare: „Unde este tencuiala cu care l-ați tencuit?” De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Îl voi sfășia cu un vânt furtunos în urgia Mea; va veni o ploaie năvalnică în mânia Mea și pietre mari de grindină în urgia Mea, ca să-l nimicească. Astfel voi dărâma zidul pe care l-ați tencuit cu ipsos neîntărit și-l voi doborî la pământ, așa încât temelia lui va fi descoperită; va cădea, și voi veți fi nimiciti în mijlocul lui; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Astfel Îmi voi împlini mânia asupra zidului și asupra celor ce l-au tencuit cu ipsos neîntărit și vă voi zice: „Zidul nu mai este, nici cei ce l-au tencuit”; adică prorocii lui Israel care prorocesc despre Ierusalim și care văd pentru el vedenii de pace, când nu este pace, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 13:7–16.

Minciuna și neadevărurile sub care se ascund oamenii batjocoritori din Ierusalim, în capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă din Isaia, sunt în cele din urmă judecate și nimicite de „biciul năvalnic”.

Judecata o voi pune după frânghia de măsurat, iar dreptatea după cumpănă; grindina va mătura refugiul minciunii, iar apele vor inunda ascunzișul. Și legământul vostru cu moartea va fi desființat, iar învoiala voastră cu Locuința morților nu va dăinui; când urgia năvalnică va trece, veți fi călcați în picioare de ea. Isaia 28:17, 18.

„Biciul năvalnic” al lui Isaia este „ploaia năvalnică” a lui Ezechiel, adusă asupra celor care au „ghicit minciuni”, înfățișând o „vedenie deșartă” și pretinzând „așa zice Domnul”, „cu toate că” Domnul „nu vorbise”. „Minciuna” sub care se ascund bărbații din vechime este înfățișată ca fiind ceva despre care ei susțin că Domnul ar fi vorbit, astfel că este o „minciună” cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Fie au identificat în chip greșit o doctrină din Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind o eroare, fie au pretins în mod eronat că Dumnezeu le-a călăuzit înțelegerea (Dumnezeu vorbise) cu privire la o doctrină a Bibliei.

„Minciuna” care a apărut în 1931 a fost afirmația că sora White susținuse concepția falsă despre „jertfa necurmată” din cartea lui Daniel. Concepția falsă potrivit căreia „jertfa necurmată” reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuar se întemeia pe o „minciună” care susținea că, în 1910, Ellen White îl informase pe A. G. Daniells că perspectiva lui și a lui Prescott asupra „jertfei necurmate”, ca reprezentând lucrarea lui Hristos în sanctuar, era de fapt corectă, în pofida cuvintelor ei scrise în mod direct, care afirmau contrariul.

Falsa concepție despre „necurmatul”, care a fost atunci (1931) stabilită în adventismul laodicean, a devenit temelia teologică folosită pentru a clădi o solie pe care Ezechiel o descrie ca „pace și liniște”. Diferitele argumente folosite pentru a susține temelia falsă sunt diferitele monede și pietre prețioase contrafăcute pe care Miller le-a văzut în visul său. Până la sfârșitul visului său, pietrele lui prețioase originale sunt acoperite pe deplin de contrafaceri și de gunoi, iar gunoiul și pietrele prețioase și monedele contrafăcute reprezintă solia care a fost întemeiată pe eroarea lor fundamentală că „necurmatul” reprezintă lucrarea lui Hristos în Sanctuar.

În pasajul lui Ezechiel, gunoaiile și bijuteriile contrafăcute sunt reprezentate ca un „zid” care a fost zidit cu un mortar atât de slab, încât nu poate rezista sub presiunea „vântului furtunos” sau a „ploii revărsate”.

Profetul neascultător din Iuda, care l-a muștră pe Ieroboam, a murit în cele din urmă între un „măgar” și un „leu”. Leul reprezintă Babilonul, iar măgarul reprezintă islamul. Cele două doctrine pe care adventismul laodicean nu le poate vedea, și care sunt reprezentate prin moartea profetului neascultător, sunt mesajul papalității (leul) și mesajul islamului din cea de-a treia Vai (măgarul).

Vântul năprasnic al lui Ezechiel este un simbol al „vântului aspru care este oprit” al lui Isaia, în „ziua vântului de răsărit”, din capitolul douăzeci și șapte. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel este, de asemenea, „cele patru vânturi” din Apocalipsa, capitolul șapte, care sunt ținute până când slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel este și solia lui din partea „celor patru vânturi”, din capitolul treizeci și șapte, care aduce oasele uscate și moarte la viață, ca o oaste puternică. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel, care dă rămă „zidul tencuit cu mortar nefrământat”, este solia ploii târzii a celei de-a treia Vai.

Ploua „torențială” a lui Ezechiel este un simbol al papalității și, mai precis, este simbolul perioadei crizei legii duminicale, care începe odată cu legea duminicală ce va veni curând în Statele Unite. Profetul neascultător din Iuda, care a murit între măgar și leu, a reprezentat moartea adventismului laodicean care are loc între 11 septembrie 2001, la sosirea măgarului (al treilea vai), și legea duminicală ce va veni curând (leul). Moartea adventismului laodicean are loc în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început atunci când neamurile s-au mâniat, dar au fost ținute în frâu la 11 septembrie 2001, și se încheie la legea duminicală ce va veni curând. Moartea lor, așa cum este ilustrată de profetul neascultător, este provocată pentru că s-au întors la metodologia protestantismului apostat, deși fuseseră informați direct să nu se mai întoarcă niciodată la „adunarea batjocoritorilor”.

Moartea lor are loc în istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. De îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat, îngerii nimicitori își încep lucrarea. Din 11 septembrie 2001 și până la legea duminicală care va veni curând, judecata celor vii se împlinește în biserica lui Dumnezeu, căci judecata începe în Ierusalim și începe cu bătrânii care trebuiau să fie păzitorii poporului, dar care își părăsiseră responsabilitățile de-a lungul a patru generații. Cei care primesc sigiliul în acea perioadă sunt steagul ridicat pentru neamuri. Ei sunt sigilați înainte de legea duminicală care va veni curând, căci singurul mod în care cealaltă turmă a lui Dumnezeu poate fi avertizată este prin a vedea, în criza legii duminicale, bărbați și femei care au sigiliul lui Dumnezeu.

„Lucrarea Duhului Sfânt este de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând după principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea prin Duhul evidențiază deosebirea dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă falsificată. Când va veni încercarea, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Acesta este păzirea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă poartă semnătura omului fărădelegii, care s-a gândit să schimbe

vremurile și legea.” Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Moartea adventismului laodicean se împlinește în timpul istoriei ploii târzii, care a început să stropească la 11 septembrie 2001 și este revărsată fără măsură la legea duminicală care va veni în curând, când Dumnezeu a ridicat și apoi înalță ca un steag un popor care a fost pecetluit pentru veșnicie.

ในช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์นั้น บรรดาผู้ในแอ๊ดเวนตีสมีแบบเลาดีเซียซึ่งกำลังเตรียมตัวเพื่อและจะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น
ได้รับการพรณนาแทนโดยชายยี่สิบห้าคนที่กราบไหว้ดวงอาทิตย์ในเอเสเคียลบทที่แปด พวกเขาคือผู้ที่ยอมรับข่าวสาร “สันติภาพและความปลอดภัย” อันแท้จริงของเอเสเคียล ซึ่งเป็นสิ่งแทนปลอมของข่าวสารฝนชุกปลายฤดูอันแท้จริง
ที่ผู้ยามอันแท้จริงกำลังประกาศอยู่ในประวัติศาสตร์นั้น
รากฐานของข่าวสารฝนชุกปลายฤดูอันแท้จริงนั้นคือการระบุว่า “เครื่องบูชาประจำวัน”
ในพระธรรมดาเนียลเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ ทั้งที่แท้จริงแล้วเป็นสัญลักษณ์ของซาตาน
ความเชื่อพื้นฐานอันแท้จริงนั้นเองคือหลักคำสอนที่ “คนมักเยาะเย้ยผู้ปกครองชนชาติแห่งเยรูซาเล็ม”
ใช้ในการก่อกำแพงที่ฉาบด้วยปูนไม่สุกของพวกเขา

Identificarea „jertfei necurmate” ca simbol al lui Hristos a fost instituită istoric printr-o „minciună”, în 1931. De atunci înainte a fost ridicat zidul netencuit al monedelor și giuvaierurilor contrafăcute. Acel „zid” este sortit să se prăbușească atunci când va veni omul cu peria de praf ca să-și curețe cu desăvârșire aria. Acea curățire este împlinită în perioada profetică a istoriei dintre „vântul furtunos” (măgarul de la 11 septembrie 2001) și „ploile revărsate” (leul legii duminicale care va veni în curând). În acea istorie, profetul neascultător este ucis și îngropat în mormântul profetului mincinos din Betel. Sora White identifică „zidul” profeției ca fiind legea lui Dumnezeu.

„Profetul descrie aici un popor care, într-o vreme de îndepărtare generală de la adevăr și neprihănire, caută să restaureze principiile care constituie temelia împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt dregători ai spărturii făcute în Legea lui Dumnezeu — zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi pentru ocrotirea lor, iar ascultarea de preceptele lui de dreptate, adevăr și curăție trebuie să fie pentru ei o pavăză necurmată.”

„În cuvinte cu un înțeles de neconfundat, profetul arată lucrarea specifică a acestui popor al rămășiței care zidește zidul. «Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci plăcerea ta în ziua Mea cea sfântă; dacă vei numi Sabatul o desfătare, ziua sfântă a Domnului, vrednică de cinste; dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, nefăcând voia ta și nerostind cuvintele tale: atunci te vei putea desfăta în Domnul; și Eu te voi face să călărești pe înălțimile țării și te voi hrăni cu moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.» Isaia 58:13, 14.” Profeți și regi, 678.

Începutul celei de-a patra generații a adventismului este marcat de publicarea unei cărți, așa cum a fost și începutul celei de-a treia generații. A treia generație a început odată cu publicarea lucrării lui W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, iar acea generație s-a încheiat odată cu publicarea volumului *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* a prezentat o evanghelie care era în mod deliberat lipsită de mesajul profetic millerit. *Questions on Doctrine* a prezentat o evanghelie care

nega lucrarea de sfințire împlinită de Hristos. The Doctrine of Christ a îndepărtat lumina viziunii (chazon) a istoriei profetice, iar Questions on Doctrine a îndepărtat lumina viziunii (Mareh) a „înfățișării” lui Hristos.

Între acele două cărți a fost dezvoltată falsa solie a ploii târzii, reprezentată prin „femeile care îl plângeau pe Tamuz”. În acea istorie a fost promovată „minciuna din 1931”. Acea a treia generație (urâciune) este de asemenea reprezentată de compromisul celei de-a treia biserici, Pergam. Simbolul compromisului din a treia biserică identifică lucrarea de căutare a acreditării din partea instituțiilor lumești care dictau reguli pentru teologie și reguli pentru medicină. În a treia generație a fost înfăptuit compromisul adevărului, care a inclus introducerea și accentuarea folosirii Bibliilor care fuseseră traduse din manuscrise corupte.

În 1957, cartea *Questions on Doctrine* a reprezentat o capitulare în fața adevărului fundamental al Evangheliei. Acest adevăr este că Isus a murit ca să ne mântuiască „de” păcat, dar nu a murit ca să ne mântuiască „în” păcat. Învățătura catolică și protestantă apostată, potrivit căreia omul nu poate fi ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, este argumentul veșnic al lui Satana. Omul poate și trebuie să fie ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă Satana pretinde că „hotărât că nu veți muri”. Concepția protestantă apostată decăzută, potrivit căreia oamenii nu pot birui păcatul și, prin urmare, nu pot fi ascultători de Legea lui Dumnezeu până când Isus îi transformă în mod magic în roboți ascultători la a doua Sa venire, a fost încorporată în învățăturile cărții *Questions on Doctrine*.

În anul 1957 a început a patra generație a adventismului laodicean, iar zidul său netencuit (legea) fusese întemeiat, oferind astfel logica ce va îngădui celor douăzeci și cinci de bătrâni să se închine soarelui la încheierea timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel zid netencuit, care este credința că păzirea Legii lui Dumnezeu este cu neputință, este măturat când „zidul” despărțitor dintre Biserică și Stat este îndepărtat, la legea duminicală care va veni în curând. Legea duminicală este ploaia cea năvalnică sau, așa cum o exprimă Isaia, este urgia copleșitoare, iar acel potop începe la legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite.

În vremea legii duminicale din Statele Unite, vrăjmașul (papa) vine „ca un potop” („urgia năvalnică”), și atunci „steagul” este ridicat împotriva lui. Atunci este măturat „zidul netencuit” pe care adventismul laodicean l-a ridicat pe temelia aplicării greșite a „jertfei necurmte”.

Sabat cu faptele lor, tot astfel va răsplăti: mânie potrivnicilor Săi, răsplătire vrăjmașilor Săi; ostroavelor le va da răsplătire. Atunci se vor teme de Numele Domnului de la apus și de slava Lui de la răsăritul soarelui. Când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului va ridica un steag împotriva lui. Și Răscumpărătorul va veni în Sion, la cei din Iacov care se întorc de la fărădelege, zice Domnul. „Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei”, zice Domnul: „Duhul Meu, care este peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta din gura ta, nici din gura seminței tale, nici din gura seminței seminței tale”, zice Domnul, „de acum și pentru totdeauna.” Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul și negură deasă popoarele; dar peste tine Se va ridica Domnul și slava Lui se va vedea peste tine. Neamurile vor veni la lumina ta și împărații la strălucirea răsăritului tău. Isaia 59:18–60:3.

Neamurile vin la lumină atunci când slava lui Dumnezeu este peste poporul Său, iar aceasta are loc când vrăjmașul năvălește ca un potop. Când acel vrăjmaș vine, Dumnezeu ridică împotriva lui un steag (un semn de adunare). Slava Domnului care este peste acel popor la care răspund neamurile este caracterul Său, iar caracterul Său nu păcătuiește. Este un mesaj fals de pace și siguranță acela care învață că bărbații și femeile nu pot birui păcatul. Acel mesaj este un mesaj fals al ploii târzii, care este proclamat în timpul adevăratului mesaj al ploii târzii, care a sosit la 11 septembrie 2001. Acel mesaj fals este un mesaj fals privitor la legea lui Dumnezeu, care este „zidul”. Acea doctrină falsă este reprezentată în cartea Questions on Doctrine, care a marcat sosirea celei de-a patra și ultimei generații a adventismului laodicean.

Pe 11 septembrie 2001, cele patru răzvrătiri ale adventismului laodicean au venit pentru a pune la încercare acea generație finală cu păcatele părinților lor. La acea dată, Dumnezeu a îndrumat poporul Său să se întoarcă la cărările vechi ale lui Ieremia, pentru ca să înțeleagă și să primească solia de temelie reprezentată ca nestematele lui Miller. Dacă aveau să facă astfel, aveau să găsească ploaia târzie, pe care Ieremia a numit-o „odihna”. Chemarea de a se întoarce la cărările vechi a fost o repetare a testului care a produs răzvrătirea din 1863.

នៅថ្ងៃទី 11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001 ដល់ជំរុំ «ថ្មនៃទិសខាងកើត និងខុយល់កន្តក់» របស់អសោយ នោះ «បទចម្រៀងអំពីចម្ការទំពាំងហាយដួរ» ត្រូវបានចម្រៀង ដោយអ្នកទាំងឡាយដល់នៃកូនវិរណៈ ជំពូកទីដប់បួន ខទីបី ហើយក៏នៃកូន ជំពូកទីដប់បួន ខទីបី ផងដែរ ចម្រៀងបទចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ និងរបស់កូនចៀម។ បទចម្រៀងនោះគឺជាសារទៅកាន់លាវឌីសេ ដល់បញ្ជាក់ថា បុរាណដល់ដល់បានត្រូវរើសតាំងពីមុន នៅពេលនោះកំពុងត្រូវបានរលងចោល ពីព្រោះព្រះកំពុងតែប្រគល់ចម្ការទំពាំងហាយដួររបស់ទូរងទៅឲ្យបុរស និងស្ត្រីដែលនឹងបង្កកើតផលតាមគោលបំណងដល់បានកំណត់សម្រាប់ចម្ការទំពាំងហាយដួរនោះ។ សារអំពីចម្ការទំពាំងហាយដួរនោះ គឺជាសារទៅកាន់លាវឌីសេ ដល់ជាសារដល់ត្រូវបានយ៉ូន និងវាក្យគោណីវ នាំមកបង្ហាញនៅពេលការបោះបោរឆ្នាំ 1888។

La 11 septembrie 2001, a început ploaia târzie, iar în dezbateră din capitolul doi al lui Habacuc este identificată o categorie care a prezentat solia celor două table, căci se întorseseră la vechile cărări ale lui Ieremia și primeau „odihna și învierea” pe care Isaia arată că o aduce asupra acelor a căror metodologie este „poruncă peste poruncă”. Dezbateră în care erau angajați se afla în opoziție față de o solie falsă a ploii târzii, reprezentată prin „femeile care plâneau pe Tamuz”, care încuraja poporul laodicean adormit printr-o solie de pace și siguranță.

Mesajul despre pace și siguranță susține că este imposibil ca bărbații și femeile să nu păcătuiască și, prin urmare, că Dumnezeu poate și va să-i îndreptățească numai „în” păcatele lor. Oamenii batjocoritori pretind că mesajul lor despre pace și siguranță este adevăratul mesaj al îndreptării prin credință, pe care l-au prezentat Jones și Waggoner, însă el omite adevărul că pe acela pe care Dumnezeu îl îndreptățește, îl și sfințește, căci Dumnezeu nu a murit ca să-i mântuiască pe oameni în păcatele lor, ci din păcatele lor.

ថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០១ បានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាសារបោះបោរឆ្នាំ ១៨៨៨ ដោយសារតែការចម្រៀងបទចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ និងកូនចៀម។

